

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὅλα χάπια Μπαρμπαλέζη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ὅσ' τ' ὀχέρι.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ τρίτη,
πανηγύρι μεγάλο 'στὴν Κρήτη.

Ἐνιακόσα πενήντα κι' ἐνιά
κι' ὁ Ζαήμες σκιρτῶν 'στὰ Χανιά.

Μὴν ξεχάνετε τὸν φόνον τοῦ παππᾶ τῶν Μακεδόνων.

Πάει καὶ τῆς Κορυτσᾶς ὁ Δεσπότης... ἄλλο θῦμα,
νέος μάρτυς, νέος ἥρωας,
τὸν θρηνεῖ λαὸς καὶ κληρὸς,
κι' ἀκονίζονται σπαθιὰ 'στὸ νεοσκαμμένο μνημα.

'Στῆς αἱματωμένης γῆς στρέψετε τὸ μακελλεῖο,
πόλεμος 'στὴν Ἐκκλησιᾶ, πόλεμος καὶ 'στὸ Σχολεῖο,
πόλεμος φωνάζουν ὅλοι καὶ παππάδες καὶ δασκάλοι,
κι' ὁ σταυρὸς καὶ τὸ βιβλίον γίνεται θυσία πάλι.

Τοῦ παππᾶ τὸ θυμιατῆρι θέλει νὰ θυμιάζῃ τώρα
λεβεντλαῖς ἐκδικητῶν
καὶ μαχαίρια μαχητῶν,
ποῦ σκορπίζουν μαῦρα φίδια καὶ κοράκια σαρκοβόρα.

'Εκεῖ πέρα προπαγάνδαις δολοφόνων καὶ συνάφια,
λὲς καὶ βγήκαν ἀπ' τὸν Ἄδην,
σπέρνουν σάρκες 'στὰ χωράφια
μὲ τὸ φῶς, μὲ τὸ σκοτάδι.

Πόσα πέφτουν νεκρὰ παλληκάρια ζηλεμμένα
δίχως τάφο καὶ σταυρὸ, δίχως ὄνομα κανένα.
Τοὺς προμάχους ἐκεῖ κάτω μῆτε δάφνη στεφανώνει,
μῆτε τὴν παλληκαριὰ των ἢ γαλάζια σαβανώνει.

Μόνον λέει μία σκλάβα μ' ἀλυσίδες φορτωμένη:
σεῖς ποῦ πέφτετ' ἐδῶ πέρα
τώρα μὲς 'στὰ χώματ' μου σβύσετε λησμονημένοι
γιὰ νὰ λάμψετε μιὰ μέρα.

'Στῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος τὴν ἀτέλειωτη τὴ μάχῃ
σιδερόκαρδοι πετᾶτε,
μιὰ γερόντισσα κυττᾶτε
τοῦ παιδιοῦ τῆς τοῦς φονιάδες πῶς τοὺς πελεκᾷ μονάχη.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε
καὶ νεκροὺς ἐκδικηθῆτε,
κι' ἄς ἀνοίξουν 'στὸν Δεσπότη τῶν μαρτύρων οὐρανοὶ
κι' ἐκδικήσεως σημαία τέτοιο ράσσο νὰ γενῇ.

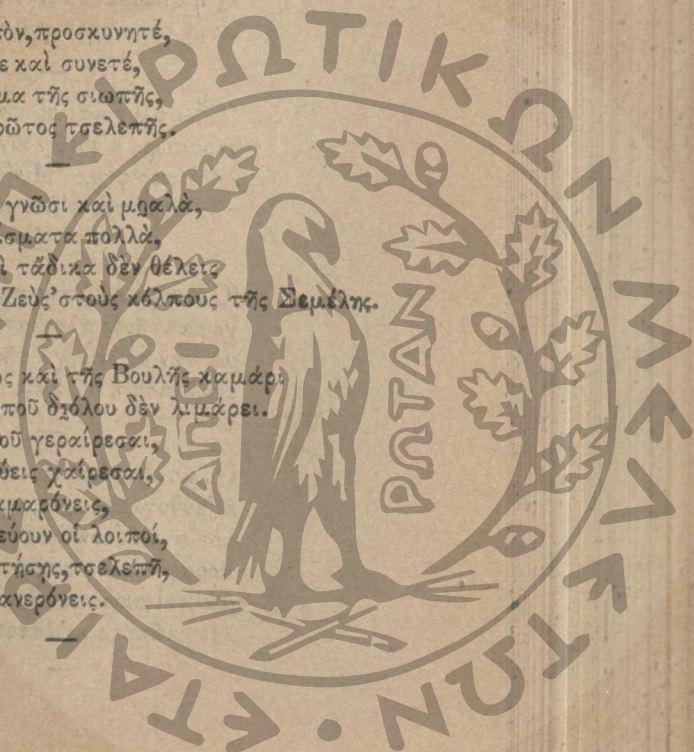
Ὁ Φασουλῆς ἐν ὕμνοις χαιρετῶν τὸν Ἀρμοστήν τὸν νέον τῶν Κρητῶν.

Χαῖρε λοιπὸν, προσκυνητέ,
καὶ φρόνιμε καὶ συνετέ,
καὶ καύχημα τῆς σιωπῆς,
ποῦ γίνεις πρῶτος τσελεπῆς.

'Εχεις καὶ γνῶσι καὶ μῆλα,
ἔχεις στολισμάτα πολλὰ,
εἶσαι καὶ φιλοδίκαιος καὶ τᾶδ' ἵκα δὲν θέλεις
καὶ δὲν βροντᾷς καθὼς ὁ Ζεὺς 'στοὺς κόλπους τῆς Σεμέλης.

Σὺ τῆς Κορώνας ἐκλεκτὸς καὶ τῆς Βουλῆς χαμάρ,
ἔχεις καὶ κόμμα σιγηλὸ, ποῦ ὁ λόγος δὲν λιμάρει.

'Απὸ παντοῦ γεραίρεσαι,
καθβαλκεύεις χαίρεσαι,
πεζεύεις καμαρόνεις,
γιὰ σὲ ζηλεύουν οἱ λοιποί,
κι' ὅπου πατήσης, τσελεπῆ,
πηγάδια φανερόνεις.

Κι' ἐγὼ γὰρ σένα σήμερα τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω,
μοῖρα σ' ἐμοῖρανε χρυσὴ μὲ ροιζικὸ μεγάλο,
κι' ἤλθες καὶ σὺ στὰ πράμματα
χωρὶς πολλὰ τρεχάματα,
κι' ἐφύτρωσες τσοπάνης
μὲς ζηλεμένης στάνης.

Ἀλήθεια τοῦτον τὸν καιρὸ
δὲν εἶδα τέτοιον τυχερὸ
σὰν τὸν Ἀλέξανδρο ποτὲ,
καὶ τὸ Παλάτι, συνετέ,
σοῦπε: Ζαήμη, βόστα,
καὶ λαμπερὸς ἀνάστα.

Ἔμπα κι' ἀπὸ τὴν πόρτα μου κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι,
κι' ἔχε γὰρ γούναις ράμματα,
καὶ φίλους εἰς τὰ γράμματα
καὶ φίλους στὸ ψαλτήρι.

Χαρὰ σ' ἐκείνους, ποῦλθανε μὲ σὲ τὸν τυχερὸ
κι' ἐδρόσισαν τὰ χεῖλη των μὲ γάρφαρο νερό,
καὶ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος μὲ μέραι ξημερώθηκαν
καὶ στὸ Κουβέρνο στρώθηκαν.

Β'.

Χαῖρε Θάνα, χαῖρε Γλάμη,
χαῖρε τῆς Κορώνας βλάμη,
Ἀρχιτρίκλινη, Πιγκέρνη,
τύχ' ἢ σιωπὴ σοῦ φέρνει.

Κι' ὅταν κύριος δὲν ἦσουν τῆς Ἀρχῆς τῆς εὐτραφούς
τότ' ἐψάρευες ροφούς,
τότ' ἐψάρευες κεφάλους
γὰρ τοὺς φίλους τοὺς ἀλάλους.

Χαῖρε, Κρήτης Ἀρμολή,
μὲ σεισμὸν μεγάλον σείσου,
κι' ἡ σπουδαία σύνεσίς σου
εἶναι πανταχοῦ γνωστή.

Ἐξω φλυαρίας οἱστροί,
δλοὶ τώρα σ' εὐφημοῦν,
κι' οἱ περίφημοι Μινίστροι
τῆς Εὐρώπης σ' ἐκτιμοῦν.

Ὁ Ζαήμης, ὁ Ζαήμης,
χαρκατῆρος ἀλυγίστου,
μὲ τὴν σάλπιγγα τῆς Φήμης
ἐσαλπίσθ' ἡ δύναμίς του.

Πολιτείας ἐναρέτου
κι' εὐθυάτης κι' ἐξαιρέτου
τὸν στολίζουν ἀριστεῖα...
προσφιλῆς, ἀγαπητὸς,
μὰ καὶ σκώπτης δυνατὸς,
λέει κάποτε κι' ἀστεῖα.

Δίχως πάθος φιλαρχίας
πάει στὸ σπητάκι του,
καὶ χωρὶς μεγαλχυρίας
στρίβει τὸ μουστάκι του.

Ὅταν τύχη κατὰ μέρος μὲ τοὺς φίλους νὰ τὸν δῇ,
τότε γίνετ' εὐφραδῆς
καὶ λαλίστερος κορώνης,
κι' ἀληθῶς τὸν καμαρώνεις.

Ἐξετίμησαν κι' οἱ ξένοι τὴν ἐπίζηλον σιγὴν του,
καὶ καθεὶς χαρὰ του τῷ χει
πῶς κανεὶς στὴν ἐκλογὴν του
δὲν ἤκούσθη λέγων ὄχι.

Μήτε Ρῶσσοι, μήτε Γάλλοι,
μήτ' Ἑγγλέζοι, μήτε κι' ἄλλοι
τῆς Εὐρώπης κολοσσὸς
δὲν ἀντέτεινε ποσῶς
εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην
τοῦ σιγῶντος Ἀλεξάνδρου,
ποῦ θὰ φέρῃ τὴν γαλήνην
καὶ τῆς σκλάβας τῆς εὐάνδρου.

Συνετὸν τὸ μὴ λαλεῖν
πρὸ παντὸς εἰς τὴν Βουλὴν,
συνετὸν ἰχθὺς κεφάλους
τρώγειν παρὰ θιν' ἄλδς,
καὶ τοὺς ρήτορας τοὺς λάλους
ἀφοπλίζειν σιγηλῶς.

Συνετὸν ἀπομιμεῖσθαι καὶ τὴν Μοῦτα τῶν Πορτίκων
καὶ λαλεῖν στωμύλως μόνον
κατ' ἰδίαν καὶ κατ' οἶκον
μεταξὺ πιστῶν ἀφώνων.

Συνετὸν σὲ κάθε σάλον
καὶ σὲ κάθε κλύδωνα,
τὸ νὰ βγάξῃς μετ' ἀλάλων
τὸν γνωστὸν τὸν κλήδονα.

Καὶ τ' ἀμίλητο νερὸ
μόνος σου νὰ κουβαλῇς,
ποῦναι τόσο τυχερὸ
μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Μὰ κι' ἐγὼ, τῆς στωμυλίας
λάτρης γλωσσοκαμπανάτος,
μὲ πομπὰς καὶ μὲ θαλίας
τῆς σιγῆς ὑμνῶ τὸ κράτος.

Καὶ τῆς γλώσσης τοὺς ἀγῶνας
νῦν ᾄδει καὶ στοὺς αἰῶνας
ὁ καθεὶς ἄς τοὺς οἰκτεῖρῃ σὰν γελοῖους δλοφύχως,
δὲν ἀξίζει δι' ἐκείνους νὰ γραφῇ μὴτ' ἕνας στίχος.

Τὴν σιγὴν ἐγκωμιάζουν
κι' οἱ τρανοὶ τῆς Ἑσπερίας,

Ἐσὺ ποῦ μὲ τὴν θάλασσαν ἀνετράφης
πήγαινε στὸ καλὸ καὶ νὰ μᾶς γράφῃς.

Κι' ὅλοι σήμερα φωνάζουν:
πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας,
τὸν σιγῶντα πρὸς τὴν Κρήτην
ἐν γαλήνῃ φέρς τον,
κι' ἀνυμνήσωμεν πολίτην
ἀληθῶς ἐξαίρετον.

Γ'.

Τί κόσμος τὸν Ζαήμην ἀνευφήμησε!...
στέψε τὴν κεφαλὴν του, δόξης κότινε...
μπράβο στὸν Θεοτόκη ποῦ σ' ἐτίμησε,
μπράβο καὶ στὴν Κορῶνα ποῦ σ' ἐπρότεινε.

Προπέμπουν συνετὸν οἱ συνετοὶ
κι' ἔγινε μὲ σπουδαία τελετὴ
στὴν αἴθουσα τοῦ Θρόνου τὴν μεγάλην
μὲ κάθε περισπούδαστο κεφάλι.

Ὁ κάθε Πρέσβης ἔτρεξε προθύμως
κι' ἀντάξιον ἐγκώμιον ἐτόνισε,
κι' ὁ Πρέσβης ὁ σὴρ Ἑλλιοτ εὐσχήμως
μὲ ἀμπος Ἀγγλικά σὲ προσεφώνησε.

Σ' ἐξύμνησε καθεὶς συγκινημένος
καὶ σὺ χωρὶς νὰ θέλῃς σ' ὅλους μίλησες,
καὶ στὸν σταθμὸ σὰν πῆγες δακρυσμένος
τὸν Τριανταφυλλάκο τὸν ἐφίλησες.

Δικαίᾳ τόσων μόχθων ἀμοιβή,
πρέπει στὸν κύρ' Ἀλέξανδρο νὰ λάμπῃ...

ἦρες καὶ τὸν Ἀλέξη Παγκαβῆ,
μὰ καὶ τὸν συγγενὴ τὸν Χαραλάμπε.

Κι' ἐγέλασαν κοιλάδες καὶ βουνὰ
κι' εἶπες στὸν συγγενὴ σου σιγανά:
Ἐλα, κύρ Χαραλάμπε, νὰ μᾶς παντρέψουνε
μὲ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη καὶ νὰ χορέψουνε.

Ἐλα μὲ τὰ πλεμμάτια
νὰ διοικήσωμε,
καὶ σὲ Χαλκὶν Παλάτια
νὰ κατοικήσωμε.

Πολλὰ σοφοὶ Μινίστροι
θὰ μᾶς γυρεύουνε,
μὰ δώσε τους ἀγκίστρι
γὰρ νὰ ψαρεύουνε.

Τὸ χαρὰ στὸν Κερκυραῖον
ὅταν ἀπὸ τὴν Λευκάδα
πῆγες στὸν Λευκὸν ὄρεων
τὴν παρθενικὴν ἀπράδα.

Καὶ σὰν ἐφθάσες στὴν Μήλο
ροδοκόκκινος σὰν μῆλα,
καὶ σὰν ἴδανε ν' ἀράξῃ μὲ σημαία καὶ στὴν πρύμνη,
μὲ σημαία καὶ στὴν πλώρη
τὸ δίκὸ μας τὸ βατόρι,
τότε τόσα καρδιακὰ τύπια, τότε τῶν Μηλιῶν ὕμνοι.

Τότε κανονισαίς γιά σένα ξένων πλοίων άκουσθήκαν
καί δηό Ναύαρχοι πιαστήκαν,
τῆς προστάτιδος Γαλλίας, φιλενάδας ἡμετέρας,
καί τῆς φίλης συμπεθέρας.

Ἡ Τουρκία'στάς Δυνάμεις διεμαρτυρήθη μόνον
μέ φωνῆς ὀργίλον τόνον.
Τούτη μόνη δέν σέ θέλει καί θρηνεῖ κι'δδύρεται,
μά τι ν'ἄφησαν καί πάλι νά διαμαρτύρεται.

Ποίας δόξης ἡξιώθης κι'ἐπευφημιῶν ἀρρήτων,
μά καί Βουλευτής θά μείνης ὅπως πρὶν τῶν Καλαβρύτων,
κι'ἔτσι δίπορτο θά τῶχης, κι'στάς ἐκλογάς ἐρήμην
θά ψηφίζουν τὸν Ζαήμεν.

Σὺ θά μοιράζης σήμερα'στούς ἄλλους Ὑπουργεῖα,
μά καί γιά νέα σύνεργα τῆς ψυχικῆς ἐφρόντισες,
ἐψάλανε'στὴν Μαδουρή γιά σέ δοξολογία
κι'ὥς δῶρον κάλτσαις μάλλιναίς σου'πρόσφεραν γερόντισσαις.

Με μίαν πάνδημον εὐχὴν τὸ κύμα τὸ πελάγιον
σέ φέρει τώρα'στῶν Κρητῶν τὸν πόθον τὸν πανάγιον.
Εἶδες τὴν Μεγαλόνησον με σάλον τρικυμίας
καί με τὸν Ρῶσσαν Ναύαρχον ὠμίλησες ὀλίγον,
καί Κορυβάντων ἤκουσες κραυγὰς κι'ἐπευφημίας
καί ρόχθον πολυτάραχον ἀκτῶν κυματοπλήγων.

Ἐγνώρισες τὸν Μόναχο, ποῦ μ'ἔσα κι'ἄν τοῦ λῆς
σάν τοῦλθῃ τὸ δαιμόνιο βουλώνει τῆς Βουλᾶς.
Ἐγνώρισες τὸν Μωρουάρ, τὸν τρομερὸ Λουμπένσκη,
τὸν Χόβαρτ, τὸν Μακκαρονᾶ, τὸν Ρῶσσο τὸν Μπροβένσκη,
κι'ὅπλα σου παρουσίασαν οἱ διεθνεῖς στρατοὶ
καί γίγαντες ἐκλάγγαξαν'ψηλὰ σάν ἀετοί.

Τριγύρω σου βομβεῖ καί Τούρκων σμήνος
κι'ὁ παλαιὸς Ραδάμανθος κι'ὁ Μίνως
κραυγάζουν διατόρως : σήκω, Κρήτη,
καί δέξου τὸν μουγγὸ δικαιοκρίτη.

Σ'ἐδέχθ'ἡ Μεγαλόνησος με μύρτα
κ'ὅλη σηματολόγιστος ἐσκίρτα.
Σ'ἐπτέρωσαν πατρίδος συγκινήσεις,
ἄκουσες τῶν Προξένων προσφωνήσεις,
καί τοῦ Μιχελιδάκη καί τοῦ Φούμη,
κι'εἶδες καί Χαλικούτισσας πασοῦμι.

Χαῖρε, ποῦ τὴν κοιτίδα τῶν Ἰδαίων
κλονίζεις με διάγγελμα σπουδαῖον,
καί'λευθεριᾶς τῆς δίνεις ζηλεμμένας,
Συντάγματα, θεσμούς, δεδηλωμένας,
ἀκράτειαν γλωσσῶν χωρὶς φειδῶ,
κι'ἐλευθερίαν τύπου σάν κι'ἐδῶ.

Χαῖρε γιά τόσα δῶρα ζηλευτά,
καί Μουσουλμάνοι'χάρηκαν γιά'αὐτά,
κι'ἐπρόβαλαν Κορύβαντες'στὴν Ἰδὴ
μ'Ἑλληνικοῦ Συντάγματος σανίδι.

Σοῦ'δῶσανε νά φῶς ψωμί κι'ἄλατι
καί'στῶν Χανίων σ'ἐπῆγαν τὸ Παλάτι,
ὅπου'μπορεῖς σ'ἐκεῖνο νά χορεύης
κι'ἔχει καί λιμενίσκο νά ψαρεύης.

Ε'.

Μὴ θαρρῆς πῶς εἶναι'λίγη τῶν Προξένων ἡ σκοτούρα,
ρίξε τὰ πλεμμάτια σου,
μὴν τὰ καταφέρης σκοῦρα,
τέσσερα τὰ μάτια σου.

Πρὶν σέ πάρουν ἀπὸ κάτω, συνετέ, με πονηριά
πρόσεξε νά μὴ χαζέψης,
καί με τρόπο τὰ λουριὰ
ἄγρηγορα νά τοὺς μαζέψης.

Μὴ θαρρῆς πῶς εἶναι βώδια,
γύψινοι καί γράλινοι...
βάλε καί τὰ δηό τους πόδια
σέ μιά κάλτσα μάλλινη

Τῆς καλῆς σου τῆς Αἰγίνης ξέχασε τὴν ἀμμουδιά,
ξέχασε τὴν Μαδουρή,
πρόσεξε τρικλοποδιά
μὴ σοῦ βάλουν πονηρή.

Ἐστὸν κατακλυσμὸ τῆς Κρήτης τῆς ἐλγῆς ν'ἀνθίσουν καί
δάμασε τοὺς ἀδαμάστους, χύσε'στὴν φουρτοῦνα λάδι.
Ἐκλεκτὲ τῶν Καλαβρύτων,
σκόρπα ρόδα κι'ὕακίνθους,
κι'Ἀριάδνης πάρε μίτον
ἔστὸν παθῶν τοὺς λαβυρίθους,
καί με τὴν σιγὴν προσπάθει
νά κατασιγάξης πάθη.

Δέξου στεφάνους κι'ἀπὸ μέ, τὸν ξύλινον κηφήνα,
καί νάλθης τὰ Χριστούγεννα γαλιάνδρα'στὴν Ἀθήνα,
καί με γλυκύφθογγη λαλιά
κι'ἀπὸ περιωπῆς
ἔστὸν Κόντε καί'στὸν Βασιλῆα
τὰ κάλτσες νά'τῆς.

Καί καμπόσας ποικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐτοὺς κυρίους Μενδρινῶ Σάριζας νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κι'ἀληθινὸ, προσφιλεῖς μοῦ συμπολίται.
Χαίρ'ὕπληψιν φαρμάκου κατὰ πάντα σωτηρίου...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, δρόμον'Οφθαλμιατρείου.

Τί περίφημη ρετσίνα μες'στοῦ Τόμπρου τὴν ταβέρνα,
ὅπου πίνεις κι'ὅλο πίνεις καί φωνάζεις : ξαναξέρνα,
καί βαρεῖτε τὸ λαγούτο καί βαρεῖτε τὴν λαντέρνα.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμῆος θά σᾶς οὐσιώσῃ
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδοιοῦ τοῦ Διονύση.
"Ο, τι ὑπῆλθ'σέ τοῦτο βγαίνει πάντα διαλεκτό...
στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, αὐξὼν ἀριθμὸς δικτῶ.